

Nevidíš? Chod'!

Suspírium: „Svoje oči dvíham k vrchom. Odkiaľ mi príde pomoc? Moja pomoc je od Hospodina, ktorý utvoril nebo i zem. Nedopustí, aby sa ti noha zachvela. Nedrieme tvoj strážca. Nedrieme veru ani nespí ten, čo stráži Izrael. Hospodin je tvoj strážca. Hospodin je ti záštitou po pravici. Slnko ti cez deň neublíži ani mesiac v noci. Hospodin ťa ochráni pred každým zlom, on ti ochráni život. Hospodin bude chrániť tvoj odchod i príchod odteraz až naveky.“ (Ž 121) Amen.

Pieseň: Chválospev č. 168: „Žiť s Bohom a s Ním putovať, ...“

Vzdych: „Nesúďte, aby ste neboli súdení. Lebo akým súdom súdite, takým budete súdení. A akou mierou meriate, takou vám bude namerané. Prečo vidíš smietku v oku svojho brata a brvno vo vlastnom oku nebadáš? Alebo ako môžeš povedať svojmu bratovi: ‚Dovoľ, vyberiem ti smietku z oka!‘ — a pozri, v oku máš brvno? Pokrytec, vyber najprv brvno z vlastného oka a potom uvidíš, ako vybrať smietku z oka svojho brata. Nedávajte, čo je sväté, psom a nehádzte svoje perly pred svine, aby ich nepošliapali nohami, neobrátili sa a neroztrhali vás!“ (Mt 7, 1-6) Amen.

Suma evanjelia je zapísaná vo Svätom Písme ako ju čítame v Evanjeliu podľa Jána v 8. kapitole od dvanástého verša po štrnásty verš: „Potom k nim Ježiš znova prehovoril: ‚Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života.‘ Farizeji mu však povedali: ‚Ty sám svedčíš o sebe; tvoje svedectvo nie je pravdivé.‘ Ježiš im odpovedal: ‚Hoci sám svedčím o sebe, moje svedectvo je pravdivé, pretože viem, odkiaľ som prišiel a kam idem. Vy však nevíete, odkiaľ prichádzam, ani kam idem.‘ Amen.

Pieseň: Žalm č. 71.: „V Teba dúfam Hospodine, ...“

Vzdych: „Pokoľ vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, ale ja vám ho dávam, nie ako svet dáva. Nech sa vám srdce neznepokojuje a neľaká.“ (Jn 14,27) Amen.

Lekcia: Evanjelium podľa Jána 9. kapitola 1-12. verše: *„Ako šiel, zbadal človeka slepého od narodenia. Jeho učeníci sa ho opýtali: ‚Rabbi, kto zhrešil, že sa narodil slepý? On, či jeho rodičia?‘ Ježiš odpovedal: ‚Ani on, ani jeho rodičia nezhrešili, ale stalo sa to preto, aby sa na ňom zjavili Božie skutky. My musíme konať skutky toho, ktorý ma poslal, dokiaľ je deň; prichádza noc, keď nik nemôže pracovať. Kým som na svete, som svetlo sveta.‘ Keď to povedal, napľul na zem, urobil zo sliny blato, potrel mu ním oči a povedal mu: ‚Chod, umy sa v rybníku Siloe,‘ čo v preklade znamená Poslaný. Odišiel teda, umyl sa a šiel vidiaci. Susedia a tí, čo ho predtým vídali žobrať, povedali: ‚Nie je to ten, čo tu sedával a žobral?‘ Jedni vraveli: ‚Je to on!‘ Druhí hovorili: ‚Nie je, ale mu je podobný.‘ On sám povedal:*

„Ja som to!“ Opýtali sa ho teda: „Ako to, že sa ti otvorili oči?“ On odpovedal: „Človek menom Ježiš urobil blato, potrel mi oči a povedal: ‚Chod’ k Siloe a umy sa!’ Šiel som teda, a keď som sa umyl, začal som vidieť.“ Opýtali sa ho: „Kde je ten človek?“ Odpovedal: „Neviem.“

Modlitba: Pane Ježišu Kriste, ďakujeme Ti, že si nás dnes zastavil, stojíme pred Tebou, skôr než zaznie Slovo, a vyznávame: často máme oči, a predsa nevidíme. Vidíme svet okolo seba, ale nie vždy vidíme jeden druhého. Vidíme svoje úlohy, ale nie vždy vidíme človeka za úlohou. Vidíme povrch, ale nevidíme hĺbku. Pane, prosíme Ťa, otvor naše oči. Nielen telesný zrak, ale aj oči nášho srdca. Aby sme sa nielen pozerali, ale aj videli. Aby sme nielen vedeli, ale aj porozumeli. Aby sme nielen súdili, ale preukazovali milosrdenstvo. Uč nás vidieť tak, ako vidíš Ty. Vidieť tých, ktorí ležia na nemocničných lôžkach, ktorých bolesť je nemým výkrikom. Vidieť utečencov, ktorí sú na ceste, ale bez domova. Vidieť bezdomovcov, okolo ktorých každý deň prechádzame, ale sú nepohodlní pre naše oči i naše srdcia. Hospodine náš, nedovoľ, aby sme zostali slepí voči utrpeniu, a nedovoľ, aby zákon, zvyk alebo strach zatvorili naše oči. Tak ako si kedysi urobil blato a otvoril oči od narodenia slepému človeku, tak Ťa prosíme: dotkni sa teraz aj nás svojím Slovom, aby sa to, čo je v nás zatvorené, otvorilo a aby sme boli pripravení vidieť, počuť a poslúchať. Vieme, že Ty na to máš moc. Pre Tvoje sväté meno nás zachovaj, vypočuj a hlavne konaj. Amen.

Pieseň: Chválospev č. 289: „Bože! V tme reč Tvoja skvelá...”

Vzdych: „Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca a od Pána Ježiša Krista.“ (R 1,7).“ Amen.

Biblický text: Evanjelium podľa Jána 9. kapitola 13-17. verše: *„Toho predtým slepého zaviedli k farizejom. Ale v ten deň, keď Ježiš urobil blato a otvoril mu oči, bola sobota. Preto sa ho aj farizeji opýtali, ako začal vidieť. Povedal im: „Priložil mi na oči blato, umyl som sa a vidím.“ Tu niektorí z farizejov povedali: „Ten človek nie je z Boha, lebo nezachováva sobotu.“ Iní však hovorili: „Ako môže hriešny človek robiť takéto znamenia?“ A vznikla medzi nimi roztržka. Opýtali sa teda znova toho slepého: „Čo hovoríš o ňom ty? Veď tebe otvoril oči!“ A on odpovedal: „Je prorok!“*

Milí bratia a drahé sestry, v adventnom období žijúce kresťanské zhromaždenie v Pánu Ježišovi Kristovi!

Dnešné Slovo nám predkladá človeka, ktorý bol od narodenia slepý, ktorého viedli ako slepého, ale ktorý teraz už vidí. „Slepí vodcovia slepých...” hovorí Ježiš na

inom mieste (porov. Mt 15,14). Tu však vodcovia slepých sa prepočítali, veď pred farizejmi stojí uzdravený človek a celý ich doteraz vybudovaný svet sa takmer otriasa, ba dokonca sa rúca ako domček z karát. Niečo sa stalo. Nie je to maličkosť a ani vedľajšia udalosť. Stala sa udalosť života: šiel vidiaci. Videnie nie je len biologická funkcia a nie je to okrajová otázka. Videnie je kvalita života, orientácia, budúcnosť a nádej. Videnie je vzťah so svetom. V jeho živote sa stalo niečo veľké. Evanjelista Ján nehovorí náhodou len jednoducho: „vidí“. Nehovorí o samotnom videní, ale o otvorení očí. Nezaujíma ho fakt slepoty, ale to, že Boh otvára to, čo bolo od narodenia zatvorené. Dôraz nie je na slepote, ale na zázraku otvorenia. Lebo aj dnes má mnoho ľudí zatvorené oči. Vidia, chodia, pracujú – a predsa tápu. Vidia svoje obrazovky, vidia vlastné čísla, badajú kontúry tváre – ale nevidia zmysel života, nevidia druhého človeka a nevidia Boha. A preto je dôležitá otázka: Drahý brat, drahá sestra! Vidiš? Skrze Koho vidiš? Vidiš správne? Neklamú ťa tvoje oči? Neľahá ťa pohľad doprava či doľava? Ako je dnes typické u detí myknutie a tykanie očí v dôsledku nezvládnutého školského prostredia. Mnohým ľuďom sa takýmto spôsobom deformuje zrak v strese, v strachu a plný túžob a očakávaní. Sú chvíle, keď nevidíme ani nablízko, ani do diaľky. Ani prítomnosť, ani budúcnosť. Sú životné situácie, keď je všetko zahmlené.

A vtedy prichádza Ježiš. Nie sterilne. Nie s jemnou masťou. Niet séra, niet slimáčieho slizu, jednoducho niet ničoho... Niet zvláštneho krému na viečka, niet zázračného prostriedku proti vráskam. On robí blato. Zmieša slinu so zemou – z toho, z čoho bol stvorený človek, vzniká liek. Doslova formuje zdravého človeka. Jednoduchý, pozemský, a predsa nádherný Boží skutok. Len Jeho prítomnosť, len Jeho dotyk a len Jeho slovo. Starodávna praktika? Áno. Ale rodí sa z nej nový život a zrak. A to všetko sa deje v sobotu. Pre farizejov je to pohoršenie. Nie človek je dôležitý, ale pravidlo. Nie otvorené oči, ale porušené prikázanie. Nie život, ale zákon. Nie životná realita, ale mŕtve písmeno.

Vzniká medzi nimi rozkol. Lebo ten, kto uzdravuje v sobotu, podľa nich nemôže byť od Boha. A predsa sa práve tu ukazuje: je tu niekto väčší než Mojžiš (porov. Žid 3,17–19). Práve tu sa ukazuje: je tu niekto väčší než chrám (porov. Mt 12,6). Väčší než zákon, väčší než súd, väčší než odsúdenie. Kristova láska je väčšia. Božia vernosť je múdrejšia a vzácnejšia. On sa skláňa. On vidí a všíma si. On prijíma aj toho najmenšieho a rieši problém človeka slepého od narodenia. Ježiš neopravuje pravidlá, ale zachraňuje život.

Drahý brat, drahá sestra! Ježiš aj dnes dáva vidieť svetu zdravého. Ježiš aj dnes dáva vidieť kvet pod snehom. Kristus aj dnes dáva vidieť nádej. Náš oslávený Pán aj dnes dáva vidieť zajtrajšok. A zrazu sa život otvára. Svet sa stáva farebným. Netreba k tomu veľa – stačí Ježiš. Kristovo uzdravenie je vtelená milosť.

A vtedy sa stane to najdôležitejšie: človek sa znovu stáva človekom. Slepý bol človekom aj predtým, aj ten bez videnia, bez svetla je človekom – ale teraz už nie je predmetom, nie je prípadom, nie je dôvodom sporu, ale prehovoriacim svedkom. Boh zvláštnym spôsobom daruje život v najväčší sviatok. V sobotu zachraňuje život. Život sa nemá oslavovať na pohrebe, ale tam, kde je obnovený. Vzdávať vďaku. Zachraňovať životy. Stať sa znamením života. Lebo pre Ježiša je záchrana života prvá a najdôležitejšia.

Pozrime sa na tohto človeka: videnie je okamžité, ale viera je postupná. Ako sa ho pýtajú, tak sa postupne rozvíja. Vydáva svedectvo. Čím hlbšie sa pýtajú, tým viac vychádzajú z jeho srdca poklady lásky a vernosti. Najprv povie len: „človek, ktorý sa volá Ježiš“. Potom: „prorok“. Potom sa čoraz odvážnejšie stavia na Jeho stranu. A napokon: Mesiáš a Spasiteľ. Vyznanie viery sa nerodí z poznania, ale z uzdraveného života. Je to vyznanie obnovených životov.

A tu sa Slovo živé a účinné obracia k nám: „Kde si, Adam?“ (porov. IMojž 3,9) „Kde je tvoj brat?“ (porov. Imojž 4,9) Kto je pre teba ten druhý? Ten, kto koná Božiu vôľu, sprítomňuje Ježiša. Ten, kto slúži, nasleduje Krista. Ten, kto zachraňuje život, robí to s Ježišom, nie bez Neho. Ten, kto stojí na strane Boha, ktorý miluje človeka

(porov. Tit 3,3–7), urobí všetko pre záchranu druhého. Netreba byť požehnaným lekárom – stačí priviesť človeka k požehnanému Lekárovi. Netreba byť veľkým radcom – stačí pozdvihnúť brata, cudzinca, prijatého človeka k Predivnému Radcovi. Netreba byť silným – stačí stáť na strane silného Boha.

Ale treba sa priznať ku Kristovi a vyznať Pána. Treba obstať vo viere. Treba byť svedkom. Lebo Ježiš koná znamenia – a otázka je nevyhnutná: Ako môže hriešny človek robiť takéto znamenia? Aj spomedzi farizejov na to mnohí poukázali. Odpoveď je dnes tá istá: Ježiš. V tomto mene je záruka nášho života. Nebolo dané iné meno pod nebom, aby sme boli spasení. V tomto mene nemá posledné slovo smrť, ani choroba, ani ľudský súd, ale Pán. A On dnes hovorí aj nám: „Chod’!“ Chod’ – vidiac. Chod’ – vyznávajúc. Chod’ – nesúc život.

Vidiš už, kým je Ježiš? Vidiš už, kto je Boh, ktorý na Teba vzhliadol? Vidiš už, ako žiješ? Človeče, vid’. Človeče, rozjímaj. Človeče, pozeraj – je tu Ten, ktorý si ťa zamiloval skôr a dnes na teba hľadá. Sviatok a život – to je Boží zámer. Videnie a viera – teda postupný rast vo viere. Oslovenie je aj dnes jasné: *„Kto je moja matka a kto sú moji bratia?“* (porov. Mt 12,48) Ježiš odpovedal: *„Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach, je mojím bratom, sestrou i matkou.“* (Mt 12,50). Čo ty odpovieš na Ježišove slová: „Chod’ – chod’te!“ Vykroč teda a konaj jedine Jeho vôľu. Amen.

Modlitba: Pane, ďakujeme Ti, že aj dnes si Bohom, ktorý na nás vzhliadne. Neotváraš len oči, ale aj životy. Ďakujeme Ti, že Tvoje Slovo nám nastavilo zrkadlo a ukázalo, kde sme slepí a slepé. Ďakujeme aj za to, ak to zaboľelo, čo sme uvideli, lebo vieme, že uzdravenie sa často začína bolesťou. Pane, daj, aby sme nevideli len v chráme Tvojom, ale aj na ulici. Nielen v Slove, ale aj v každodennom živote. Daj nám oči, aby sme videli samotu nemocničných lôžok, a srdce, aby sme neodvracali hlavu. Daj nám oči, aby sme videli strach utečencov, a ruky, aby sme pomáhali. Daj nám oči, aby sme v bezdomovcovi videli človeka, nielen problém. Pane, chráň nás pred tým, aby sme zákon považovali za dôležitejší než život, poriadok než milosrdenstvo a zvyk než lásku. Uč nás vidieť tak, aby z videnia vyrástlo konanie. Veriť tak, aby z viery bolo vyznanie. Žiť tak, aby v nás mohli iní uvidieť Teba. A keď nás posielaš, daj, aby sme neodchádzali slepí, ale v Tvojom svetle, lebo Ty si svetlom sveta. Veríme, Pane, že posledné slovo nepatrí temnote, ani chorobe, ani

ľudskému súdu, ale Tebe, ktorý aj dnes hovoríš: „Chod!“ Pre Tvoje meno vykonaj, aby sme boli poslami Tvojho pokoja a Tvojej štedrosti. Pre Tvoj veľký a mocný skutok vypočuj nás. Amen.

Modlitba Pánova

Ofera: „Veď kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“ (Mt 6,21)

Požehnanie: „Hagar nazvala Hospodina, ktorý ju oslovil, El-Roi. Povedala totiž: „Či som tu nezahliadla toho, ktorý ma vidí?“ (IMojž 16,13) Amen.

Pieseň: Chválospev č. 389.: „Ja s vierou pozerám...”

Zlatica Oravcová: O láske

Kdeže je láska? Kde je jej sídlo?
Koľko je ešte tvrdosti skál!
Nechže nás hladí láskavým krídlom,
na ktorom anjel z výsosti hral!
Kdeže je láska? Vo tmách sa stráca,
v priepasti srdca niet pre ňu miesta.
Stena je hrubá, veľká je hrádza.
Hoci sa ani na pohľad nezdá !
Súdime iných? Bez hriechu kto je?
Každý z nás chce byť na vrchu - prvý.
Súženia horké, ťažké sú boje
a pritom závišť duše nám drví.
Na kríži Baránok za nás trpí,
to je tá Láska, ktorá nás volá.
Vyžeňme zo srdc nelásky, tlupy,
nech láskou rozkvitnú lúky a polia !
Pán Ježiš hľadá na naše spory
a prosí Otca : Odpusť im viny !
Nech plameň lásky v srdciach nám horí,
odpusť nám, Bože Trojjediný !
Na kríži láska klinmi pribitá
Podáva pravicu. Poľúbme ju!
Sama nás napojí, nasýti do sýta
a vedie bezpečne ku pokoji!